

РЕШЕНИЕ

№ 993

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-E, в закрито заседание на трети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

Членове: Нели Алексиева
Диляна Господинова

като разгледа докладваното от Мирослава Кацарска Въззивно гражданско дело № 20221100504240 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435 и следващите от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 2738/ 21.03.2022г., подадена от вискателя по изпълнителното дело „М.“ ООД, чрез. адв. Р.Ш. срещу Постановление на ЧСИ С. А. от дата 22.02.2022г., с което е прекратено изпълнително дело №: 20219190400787 на основание чл. 433, ал.1,т.1 ГПК. Жалбоподателят претендира отмяна на постановлението като неправилно и незаконосъобразно и претендира присъждане на разноски за производството. Поддържа, че изпълнителното дело е образувано на 23.12.2021г. въз основа на издадения на 08.12.2021г. изпълнителен лист, като счита, че са му присъдени по акта сумата от 5200 евро и върху нея следва да се начислява законна лихва, също в евро. Поддържа по подробно изложените мотиви, че лихвата върху олихвяемата главница от 5200 евро за периода от 12.03.2020г. до датата, на която е получил плащане в размер на сумата от 13 723,25 лв., което не оспорва, че е извършено на 13.12.2021г., би следвало лихвата да е 927,41 евро, поради което дългът ведно с присъдените разноски към дата 13.12.2021г. е 13 726,08 лв., а не платената сума от 13 723,25 лв. Предвид горното поддържа, че има неплатена разлика от 1,44572143 евро, остатъчна главница, тъй като длъжникът не бил посочил какво погасява и върху нея се дължала законна лихва от дата 14.12.2021г. до окончателното плащане, дължали му се и разноски – 5 лв. – такса за издаване на ИЛ, 200 лв. – адвокатско възнаграждение и други такси и разноски. Предвид подробно изложените съображения счита, че съдебният изпълнител неправилно е приел, че задължението е погасено преди образуване на изпълнителното дело и претендира отмяна на постановлението.

Вискателят „Ю.Б.“ АД оспорва жалбата по съображения, подробно изложени в писмени възражения от 08.04.2022г. Сочи, че сумата е присъдена в лева, а не в евро и

изчисляването на законната лихва е в лева, поради което счита, че е платил изцяло и напълно задължението си преди образуване на изпълнителното дело. Сочил, че дори и да се възприемат доводите на жалбоподателя и с оглед евровата равностойност да има незаплатена разлика от 2,83 лв., както се претендира от жалбоподателя, то сумата е незначителна, той е платец с публично известни сметки, следвало е да се обърне към него за евентуално изплащане на разликата, а образуването на изпълнително дело за представлява недобросъвестно поведение на вискателя и злоупотреба с право.

ЧСИ С. А. е изложил подробни писмени мотиви, в които сочи, че жалбата е процесуално допустима, но неоснователна.

Съдът като обсъди доводите на страните и материалите по изпълнителното дело, изпратено в заверен препис, намира следното:

Изпълнителното дело № 20219190400787, по описа на ЧСИ С. А. е образувано по молба на вискателя „М.“ ООД, представляван(а) от адв. Р.Ш., въз основа на изпълнителен лист, издаден на 08.12.2021 г. от СРС, на основание Съдебно решение по ГД № 13808 от 2020 г. на СРС, 179 св/отд. и гр.д. № 1408 от 2021 г. на СРС, 2-Д с-в/отд., като видно от същия „Ю.Б.“ е осъден да заплати на „М.“ ООД сумата от 10 170,31 лв. / левовата равностойност на 5200 евро/, ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 12.03.2020г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78 от ГПК 1241,91 лв. – разноски и допълнително 500 лв. – разноски в производството пред СГС.

Не се спори по делото и се установява от приложения на стр. 25 документ- преводно нареждане, че на 13.12.2021г. „Ю.Б.“ е платил с основание двете гореописани дела сумата от общо 13 723,25 лв. Получаването на плащането не е спорно и се признава и от вискателя в самата молба за образуване на изпълнителното дело и в жалбата.

В молбата за образуване на изпълнителното дело при описание на дължимите суми, „М.“ ООД е посочил, че претендира разноски за първа инстанция в размер на 1506,81 лв., но видно от самия изпълнителен лист, присъдените разноски са в по-малък размер – 1241,91 лв. Това е видно и от определението по чл. 248 от ГПК, представено от банката на стр. 34 от изпълнителното дело.

Покана за доброволно изпълнение, изх.№418/11.01.2022г., е връчена на длъжника на 17.01.2022г. чрез „Б.П.“ ЕАД, като търсената сума по същата е непогасена част от главницата по изпълнителния лист в размер на 267,57 лв., законна лихва 3,05 лв. и описаните разноски.

С молба, вх. №737/21.01.2022г., длъжникът е поискал прекратяване на изпълнителното дело поради погасяване на дължимите суми още на 13.12.2021г. е представил доказателства и платежно нареждане за сумата от 13 723,25 лв., която включва: 10 170,31 лв. главница /левовата равностойност на 5200 евро, съгласно фиксинга на БПБ 1 евро за 1.95583лв/, законната лихва върху така посочената главница в размер на 1811,03 лв. за периода от 12.03.2020Г. /подаването на исковата молба / до 13.12.2021г.; разноски пред първоинстанционния съд в размер на 1241,91 лв., разноски пред въззивния съд в размер на

500 лв. Молбата е изпратена за становище от вискателя с уведомление, като е постъпило становище на вискателя, вх.№1729/18.02.2022г., стр.48 от изп.дело, в което същият твърди, че делото не следва да се прекратява поради наличието на остатъчен дълг, който не е погасен с извършеното от длъжника плащане на 13.12.2022г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

С влизането в сила на 01.03.2008г. на новия ГПК обхватът на обжалване действията на съдебния изпълнител е ограничен значително в сравнение с ГПК (отменен). В чл. 435 от ГПК законодателят е предвидил императивно и казуистично кои действия на съдебния изпълнител може да се обжалват по този ред и съответно от кои страни. Съгласно чл. 435, ал.1 т.3 от ГПК вискателят може да обжалва спирането, прекратяването и приключването на принудителното изпълнение, поради което атакуваният акт – постановление за прекратяване на изпълнителното дело е от кръга на обжалваемите, жалбата е подадена от активнoleгитимирано лице – вискателя и е процесуално допустима като следва да бъде разгледана по същество.

В разпоредбата на чл. 433 ал.1 от ГПК са изброени основанията, при които може да бъде прекратено изпълнителното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК прекратяване на изпълнителното дело е възможно въз основа на възражение, предявено от длъжника за извършено от него престирание на паричното му задължение преди образуване на изпълнителното производство, като изпълнението следва да бъде удостоверено с разписка от вискателя, квитанция от пощенската станция или писмо от банка. В случая след получаване на поканата за доброволно изпълнение длъжникът е представил преводно нареждане от 13.12.2021г., с която е платена по процесните дела сумата от общо 13723,25 лв., като плащането не се оспорва от вискателя, напротив същият признава получаването му изрично и в самата си молба, но твърди, че има остатъчен дълг, който в молбата за образуване е посочил, че е 267,57 лв. – главница, ведно с лихва и разноси.

Спорният въпрос с оглед извода дали е налице плащане от страна на длъжника преди датата на образуване на изпълнителното дело, което е по молба от 23.12.2021г. е дали вземането е погасено изцяло чрез извършеното на 13.12.2021г. плащане или има непогасен остатък. Жалбоподателят поддържа, че му се дължи главница в евро и съответно законната лихва, изчислена в евро върху дължимата сума от 5200 евро, се явява в размер на 927,41 евро, поради което дългът ведно с присъдените разноси към дата 13.12.2021г. е 13 726,08 лв., а не платената сума от 13 723,25 лв. Счита, че като не е посочено какво точно се погасява и не е платено всичко, има неплатена разлика от 1,44572143 евро, остатъчна главница, и върху нея се дължала законна лихва от дата 14.12.2021г. до окончателното плащане, дължали му се и разноси – 5 лв. – такса за издаване на ИЛ, 200 лв. – адвокатско възнаграждение и други такси и разноси.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на жалбоподателя, че присъдената му главница е в евро. Видно и от диспозитива на представеното решение, и от самия

изпълнителен лист, на „М.“ ООД е присъдена главница в лева. Записано е, че така присъдената главница представлява легова равностойност на сума в евро, но няма осъдителен диспозитив по изпълнителния титул в евро. Предвид горното дължимата главница по издадения изпълнителен лист, както е записано и в съдебното решение е в лева. Ако е считал, че неправилно СРС му е присъдил сумата в лева, при претенция в евро, като няма данни как точно е заявено в исковата молба, респ. че размерът на сумата по изпълнителния лист – 10 170,31 лв. не съответства на дължимата му сума в евро, жалбоподателят е могъл да сезира СРС за очевидна фактическа грешка. В случая, обаче, по изпълнителния лист е присъдена главница в лева и следователно върху нея и в лева следва да се изчислява законната лихва. Предвид горното съображенията на жалбоподателя, че лихвата следвало да се изчисли в евро и възликала на 927,41 евро, като по отношение на техническите му изчисления след справка от съда по системата за изчисляване на лихви онлайн, е видно, че няма разминаване, поради което няма необходимост от специални знания и назначаване на експертиза с такава задача, както е поискано от жалбоподателя, защото и съдът установява този размер лихва, но ако сумата е присъдена е в евро, са неоснователни. Присъдената на вискателя главница, която е олихвяема е в лева и лихвата следва да бъде изчислена в лева, като съдът с помощта на компютърната програма за изчисление на законна лихва установи, че лихвата за периода възлиза на сумата от 1811,03 лв., колкото е и платената от длъжника. Предвид горното не могат да бъдат споделени доводите на жалбоподателя, че след плащането от 13.12.2021г. имало неизплатен остатък. С това плащане длъжникът е погасил присъдената главница в размер на 10 170,31 лв., както е по диспозитива на съдебното решение и изпълнителния лист, горепосочената законна лихва и разноските в размера по изпълнителния лист, а не както са посочени неправилно в по-голям размер от вискателя в молбата за образуване на делото, тъй като няма присъдени разноси 1506,81 лв. за СРС, а същите са по ИЛ в размер на 1241,91 лв. съгласно определение по чл. 248 от ГПК, представено от длъжника, което вискателят не е споменал и представил. Това, че погрешно вискателят е възприел, че му е присъдена главница в лева, дори и да е претендирал горното, без да има данни за поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на съдебния акт и при така присъдените по него суми, както е и издаден изпълнителния лист, а именно сума в лева, няма основание да се приеме, че сумата се дължи в евро и следва лихвата да е в евро. Предвид горното съдът споделя извода на ЧСИ, че сумата е платена преди датата на образуване на изпълнителното дело и изводът на съдебния изпълнител за прекратяването му следва да бъде споделен, като обжалваното постановление е правилно, а жалбата – неоснователна.

С оглед изхода на спора разноси на жалбоподателя не се следват, а ответната страна не е поискала присъждане на такива в подаденото писмено възражение.

Воден от горните съображения съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата с вх. № 2738/ 21.03.2022г., подадена от взыскателя по изпълнителното дело „М.“ ООД, ЕИК *****, със съдебен адрес – гр. София, бул.“****”, чрез. адв. Р.Ш. срещу Постановление на ЧСИ С. А. от дата 22.02.2022г., с което е прекратено изпълнително дело № 20219190400787 на ЧСИ С. А..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Да се изпрати препис от решението на ЧСИ С. А..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____